

at de Bemærkninger, jeg her har gjort, temmelig tydelig vise, at det ikke vil være nogen let Sag, og at det, saaledes pludselig og abrupt at falde ind med en ny Ordning, hverken kan være i selve Sagens eller i Rigsdagens Interesse. Jeg maa dernæst bemærke, at man, naar der kommer en Minister, som virkelig ønsker at gennemføre disse Examenkommissioner, ikke paa nogen Maade vil kunne sige at have lettet ham Opgaven ved nu at stille det hen som Mulighed for ham at benytte 9,000 Rd. Hvis der kommer en Minister, som føler sig overbevist om Gjennemførlig heden af Examenkommissioner — og jeg skal sige til, at jeg vel tror, at noget Saadant kunde ske — mener jeg, at dette væsentligt vil være blevet muliggjort for ham, hvis Institutionen med faste Censorer har bestaaet i nogen Tid; thi derved vil for en væsentlig Del de personelle Bæmskeligheder være bortfaldne. Man maa ogsaa være enig med mig om, at en Minister, der vilde gennemføre Examenkommissioner hos os, ikke vilde have nogen Bæmskelighed ved dertil at opnaa det Beløb, som findes fornødent, hvad enten det nu maatte være det ene eller det andet, forudsat at den samme Opfattelse af Examenkommissioner, som nu eksisterer i begge Thing, ogsaa findes til den Tid, thi nu er der opstillet fra begge Thing — her er det rigtig nok optaget fra Landstinget — at de faste Censorer kun skulle staa, indtil Examenkommissioner kunne indføres. Den Minister, der kommer til den nævnte Overbevisning, vil ikke, naar han kan overkomme de andre Bæmskeligheder, have den allermindste Bæmskelighed ved at skaffe dette Beløb tilveie, forudsat at Rigsdagen ikke til den Tid har forandret sin Ansættelse om denne Sag; men da forekommer det mig som sagt, at det er i Rigsdagens egen Interesse, at den Rigsdag, som skal tage nærmere Beslutning desangaaende, og som skal bedømme, hvorvidt denne Institution er rigtig eller ikke, bestemmer Beløbet. Derfor forekommer det mig, at det ikke paa nogen Maade kan anses for at være enten noget Stort eller noget betydeligt Offer fra deres Side, som have stillet Endringsforslaget under Nr. 3, naar de blive ved den Affattelse af

Bestemmelsen, som nu er givet den i Landstinget, som — jeg gjentager det — vel gaar imod, hvad der fra Flertallets Side er blevet antaget, men som ogsaa adskiller sig væsentligt fra, hvad der er indstillet fra Ministeriets Side, og som altsaa i Sandhed indeholder et Mæglingsforslag. — Der er endnu kun et tredie Spørgsmaal tilbage, nemlig det om Seminarierne. Jeg har allerede sagt, at jeg mente, det var et Offer fra Flertallets Side at gaa ind paa Bestemmelsen angaaende Husleiegodtgjørelser, saaledes som den var givet i Landstinget, skjøndt — jeg gjentager det — det forekommer mig, at det kun kunde være et forholdsvis ringe Offer. Jeg antager, som sagt, det maa siges, at der gjøres et Offer fra begge Sider, naar man fastholder den Afgjørelse, der har fundet Sted i Landstinget med Hensyn til det andet Punkt, nemlig med Hensyn til Censorer og Examenkommissioner, men det vilde være et Offer og tilmed et ganske betydeligt Offer fra min Side at gaa ind paa en Bestemmelse, som maa føre til Nedlæggelsen af et Seminarium. Jeg vil imidlertid udtale, at jeg, uagtet jeg finder noget Saadant nu haade ubetimeligt og i og for sig ogsaa unødvendigt, dog vil gaa ind paa en saadan Ordning som den, der er givet i Forslagene under Nr. 5 og 8, hvilket med andre Ord vil sige, at jeg vil gaa ind paa, at der her i Lønningsloven kun optages de fastsatte Lønninger for 4 Seminarier, nemlig for 1 paa Sjælland, 1 paa Fyen og 2 i Sylland, medens jeg selsølgelig dog maa gaa ud fra — hvad ogsaa Udvalget selv er gaaet ud fra — at de Lønninger, der høre til det ene jydffe Seminarium, maa opføres paa Finantsloven, indtil en Ordning kunde træffes med Hensyn til dets Ophævelse. Jeg gjør mig ingen Illusion om, at jeg ikke ved at gaa ind paa denne Bestemmelse kommer til Nedlæggelsen af et Seminarium, men det maa ske i den Form, som er den naturlige fra Rigsdagens Side, og det vil ogsaa kunne gaa for sig paa den hensigtsmæssigste Maade, men det overlades til Ministeren selv, efter den Tilskyndelse, som her i Lønningsloven var givet, at træffe de fornødne Skridt til Ophævelsen af et Seminarium; hvad enten det nu bliver